

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku J.P.
przy uczestnictwie M.P.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie

skargi na podstawie wykładni art. 43 § 2 k.r.o. w zakresie wykładni pojęć „ważne powody” i „stopnia przyczynienia się do powstania majątku wspólnego” (skarżący błędnie wskazuje jednak na art. 43 § 1 pkt 3 k.r.o.).

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić.

Skarżący zmierza do ustalenia, czy przy ocenie stopnia przyczynienia się do powstania majątku wspólnego należy oceniać tylko okres, w którym doszło do powstania określonego składnika majątkowego, czy też cały okres trwania małżeństwa. Wskazana kwestia nie może być jednak uznana za wymagającą rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. Zagadnienie przyczynienia się do powstania majątku wspólnego było już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, gdzie zawsze podkreślano konieczność całościowej oceny zachowania małżonków w trakcie trwania małżeństwa. Przykładowo za utrwalony już można uznać pogląd, że przez przyczynienie się do powstania majątku wspólnego rozumie się całokształt starań każdego z małżonków o założoną przez nich rodzinę i zaspokojenie jej potrzeb, a więc nie tylko wysokość zarobków czy innych dochodów osiąganych przez każde z nich, lecz także i to, jaki użytek czynią oni z tych dochodów, czy gospodarują nimi należycie i nie trwonią ich lekkomyślnie (por. m.in. postanowienie SN z 26 listopada 1973 r., III CRN 227/73, OSNC 1974, nr 11, poz. 189, postanowienie SN z 23 września 1997 r., I CKN 530/97, nie publ.). W tym kontekście nie można uznać, że zachodzi sformułowana przez skarżącego potrzeba odmiennej interpretacji art. 43 § 2 k.r.o., gdyż brak wykazania, że powstają w tym zakresie istotne wątpliwości.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

